

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
 Números atassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ. Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LA NOSTRA ACTITUT

Republicans sempre: avuy més que ahir, demà més que avuy.

EM de declarar ab tota franquesa, que no podém estar conformes ab la línia de conducta trassada al partit republicà-possibilista per D. Emili Castelar, en la reunió dels comités de Madrid, tinguda a casa seva, la nit del 15 de Febrer. Y aném a donar explicació plena dels motius que ns obligan a manifestar aquest dissentiment, tant més sensible y dolorós per nosaltres, quant considerem qu' hem empleat en la defensa dels principis y dels procediments del partit republicà històric, los 20 anys mil·lors de la nostra existència, sense conèixer may ni defalliment, ni cansanci. A nosaltres degué 'l Sr. Castelar l' acta de diputat en las primeras Cortes de la Restauració, conseguida després de sufrir la presó y tota mena de atropellos, ab lo qual logrem captarnos lo concurs entusiasta de tots los republicans de Barcelona. Lo primer diari possibilista d' Espanya 'l fundarem nosaltres y 'l sostinguerem llarchs anys, sense reparar en penalitats ni sacrificis. La mateixa CAMPANA DE GRACIA ha consagrat sempre las sevas columnas a la defensa del possibilisme republicà, desdenyant la popularitat que hauria pogut alcansar fàcilment constituintse en patrocinadora complascent de las insensatas solucions extremes.

No estém arrepenhents de la nostra conducta; pero 'ns dol en l' ànima, qu' en una darrera y perillosa evolució, per nosaltres incomprendible, los fruits sanitosos de tanta perseverancia hajan de anar a podrirse miserablement en son contacte ab los partits monàrquichs.

Per lo vist, avuy ja no 's tracta de una honrosa benevolencia que no involucrava confusió de banderas, ni de principis, ni de personas; avuy la benevolencia 's torna apoyo directe ab punts y ribets de confusió, desde 'l moment que s' obliga al partit possibilista a votar als candidats oficials y a admetre un siti humil·lant en los encasillats del guberu, abdicació vergonyosa que acabarà de una vegada ab la respectabilitat y lo prestigi del partit republicà històric. Aquesta actitud inexplicable 'ns obligaria ademés a combatre a tots los partits republicans, obrint un abisme entre ells y nosaltres, dintre del camp mateix de la República. Qui creuria en la nostra sinceritat republicana, si aixís obravam? Hi ha per ventura qui a cambi de unas quantas actas puga exigir a un partit que abii qui de la seva gloriosa y honrada historia?

Ahir exerciam una especie de protectorat envers lo partit més liberal de la monarquia, a cambi de concessions democráticas, beneficiosas al país y a la causa

republicana; mes la conducta de avuy equival a una verdadera anejió: los fusionistas, aceptant los nostres vots a cambi de algunas actas, podrian vanagloriarse de haver absorbit al partit republicà possibilista. Un premi tant mesqui no val de molt la inmensitat del sacrifici que 's pretén imposarnos.

Contrasta dolorosamente lo següent exemple: Mentres lo monàrquich Cánovas encarrega cada dia als seus que ans que tot votin als candidats monàrquichs, sigan del partit que sigan, pera derrotar als republicans, Castelar, republicà, aconsella als possibilistas que votin las candidaturas monàrquicas fusionistas y may als candidats republicans dels demés partits.

¿Se desitja anular y esterilisar al partit republicà històric? ¿Se pretén ferlo acabar com vá acabar lo partit de 'n Martos? Com ell acabarà si no 's deté en aquest camí de perdicció. Nosaltres, per la nostra part, fem alto: fins aquí hem arribat; d' aquí no passém.

Lo tres de Janer de 1873 varem rompre ab las fraccions partidarias de la utopia, per considerarlas un gran perill per tota solució republicana. Si haguessem volgut afiansar la República ab l' apoyo dels monàrquichs per què Castelar no vá aceptar lo fruyt del cop d' Estat del general Pavia? Encare recordém las sevas paraulas: «D' aquesta situació me 'n separan las bayonetas y la méva honra.»

Avuy podém dir nosaltres que de tota situació monàrquica 'ns ne separa la nostra historia y la nostra conciencia.

Podriam enorgullirnos com Castelar de ser ciutadans de un poble lliure, si aquesta llibertat consignada en las lleys, se fés efectiva en la práctica. Desgraciadament no succeheix aixís. Lo guberu conservador vá corrompre la més preciada de las conquistas democráticas, lo sufragi universal; y 'l guberu fusionista continúa seguint lo sistema cómodo de guanyar las eleccions, apelant als mateixos medis que 'ls conservadors. Los fusionistas encasillan, los fusionistas amansan y cohibeixen, los fusionistas suspunen ajuntaments, los fusionistas preparan tupinadas, falsificacions de actas, immoralitats y escándols. ¿Y 'ns hém de resoldre nosaltres a protegir y a aprofitarnos d'aquestas indignitats que acabaran per allunyar de la vida pública a todas las personas que s' estimin?

¿Ah! Nosaltres voldriam veure al partit republicà històric constituintse en campeó decidit de la moralitat electoral. Si avants conquistá 'l sufragi universal, avuy la primera y més poderosa iniciativa per purificarlo a tota costa, d' ell y sols d' ell hauria de partir. Tal vegada de moment no guanyaria actas mes ó menos sospitosas; pero guanyaria de fixo la consideració pública y la estimació y la confiança del país.

¿Quina forsa tindria demà la República, si 'l sufragi universal continuava sent mes que l' expressió de la voluntat popular, lo compendi de las habilitats dels governants? ¿Y quin prestigi haurán guanyat los que en lloch de vetllar per la seva puresa, hajan contribuït mes ó meno interessadament a la seva corrupció?

Als corruptors del sufragi hem de mirarlos sempre ab invencible repugnancia. Tota complicitat ab ells implica una delinqüencia de lesa-democracia. Y cómplices son de la corrupció del sufragi, aquells candidats que dihentse republicans, venen aquí com imposats, y lluny de buscar y mereixer l' apoyo del partit, van a visitar al governador, a congraciarse ab ell y a

reclamar lo seu apoyo, perque demà que s' assentin en los banchs del Congrés, tinguin de ser ministerials per forsa, baix pena de que qualsevol ministre puga dirlos: —Si aquí 't trobas, es perque nosaltres hem volgut. L' acta de diputat la deus al guberu.

¿Ah, Sr. Castelar! ¿Son aquestas las satisfaccions que 'ns proporciona la vanagloria de ser ciutadans de un país lliure?

Queda un últim extrem y es lo relatin al *Pressupost de la pau*. Idea noble, generosa, altamente patriótica; pero que nosaltres mirém també en perill, si ha de confiarse la seva realisació al partit fusionista.

¿Vagin a demanar sacrificis a un partit que fins ara s' ha entregat casi exclusivament a la baralla naturalista de las gangas, empleos y destinos!

Ademés: dels despilfarros de la Restauració ¿qui n' ha de ser responsable més que 'ls partits que 'ls han comesos? Si la monarquia está próxima a declararse en quiebra ¿per què hem de ser nosaltres los avaladors dels seus compromisos?

Per la patria poden ferse tots los sacrificis; per la monarquia, no 'ns hem de pendre la pena de ferne cap. Pero si algun ne fessim, no hauria de obligarnos may a confondre 'ns ab los partits monàrquichs, a donarlos la nostra sanch neta, a cambi del seus mals humors.

Castelar que té fama de previsor, ha de considerar lo que será del seu partit lo dia que la monarquia s' ensorri al pes de son propi descrédit, si 'ls possibilistas se arriban a trobar barrejats ab los monàrquichs. Introduhirse en lo ruinoso casolot de la monarquia ab l' intent de apuntalarlo, está renyit ab las nostras aspiracions republicanas; introduhirse hi baix qualsevol altra intenció, constituheix un gran perill y una verdadera temeritat. En lo pecat mateix pot trobarse 'l mes terrible dels escarments.

¿Y qué haurá guanyat la patria espanyola si en lo moment de la crisis suprema, la solució salvadora de una República gubernamental queda colgada sota las ruinas de la monarquia?

Veus aquí perque nosaltres deixem d' escoltar per primera vegada la veu de D. Emilio Castelar. No compreném l' alcans del nou giro que ha impres a la seva política. Ell que tot sab iluminarho ab los raigs esplendorosos de sa privilegiada inteligencia, aquesta vegada no ha lograt desvaner las tenebras que 'ns envoltan. A las palpentas no volem anarhi, y molt menos en companyia dels monàrquichs y en hostilitat continua contra 'ls demés partits republicans.

Tenim motius per creure que la gran majoria dels possibilistas pensa com nosaltres, sols que molts d' ells no tindran encare la franquesa de confessarho publicament. Pero un dia ó altre haurán de ferho. Puig si gran y digne de consideració es lo prestigi personal de D. Emilio Castelar, mes gran y mes digne de consideració es lo fruyt de vint anys de perseverancia per imprimir esperit gubernamental a las aspiracions republicanas.

Y 'l nostre lema excluheix tota ambigüetat: «Republicans sempre: avuy mes que ahir, demà mes que avuy.»

P. K.

Lo próxim dissapte, dia 4 de Mars

La Campana de Gracia

PUBLICARÀ UN NÚMERO EXTRAORDINARI
 CONSAGRAT A LA CAMPANYA ELECTORAL

Ilustració espléndida. — Retrats dels principals candidats republicans de Catalunya. — Text de primera.

Preu: ¡10 céntims! per tot arreu.

GALANTERIA

Nuestros padres de consuno
nuestras bodas acordaron,
porque los cielos juntaron
los destinos de los dos.

ZORRILLA.—D. Juan Te-
norio.—A. III.—E. III.

Estimada Merceneta:
anhelant frisos lo dia
de estar en la companyia
vivint felissos y units,
lo pensament se 'm capgira
sens que puga remediario,
perque no més de pensarho
ja m' estich llepant los dits.
Sota 'l cel pur de l' Italia
vaig neulintme d' anyoransa,
y vá creixent l' esperansa
d' un esdevenir hermós,
y cada nit te somio
de mil modos y maneras
boy remenant las cireras
dins d' un palau sumptuos.

Com som fills de bonas casas,
quan tindre á la má 'l pandero
ja veurás ab quin salero
farém tot lo que voldrem;
farém bisbes dels tocinos,
plomarém tots los pollastres
y per fi de tants desastres
ous y gallis acabarem.

Podrás veure dins mas fincas
animals y bestias feras,
desde 'ls tigres y panteras
fins als llussos y escarbats,
podrás veure matalassos
de pura llana espanyola,
mentre 'ls xays á la cassola
dormiran esquarterats.

Al arxiu de ma familia
trobarás cosas estranyes:
mantellinas, bigas, banyas,
trabuchs, rosaris, pendons,
boynas, palla, escapularis,
coronas, sabres, galetas,
barrets de teula, escopetas,
cartas, sellos y toisons.

Ja veus, donchs, fins hont arriba
lo meu noble patrimoni,
calcula qu' un matrimoni
ab un sol sí queda fet.
Pronuncia 'l que 'l cor desitja
per ser ma reyna y senyora,
besante 'ls peus que ja adora
ton rendit cosi.

JAUMET.

Per la copia
FOLLET.

A senmana próxima publicarem
número extraordinari. Coinci-
deix la seva aparició ab las elec-
cions, y á tan important as-
sumpto dedicarem una gran part
del número.

LA CAMPANA DE GRACIA, que
tantas vegadas ha repicat á so-
matén, tocará á votar.

¡A las urnas, ciudadanos!... ¡De las urnas ha de sor-
tirne la República! De bonas en bonas si es respecta-
da la voluntat del poble; ó sino 'ls ho haurém de dir
de un' altra manera.

No té res de agradable, ni de patriótica, ni de fruc-
tuosa la conducta que segueixen alguns diputats
francesos, al pretendre alsar més y més la barrera
dels drets arancelaris, que tant fatal ha sigut á las re-
lacions comercials entre aquella República y la nació
nostra.

La guerra comercial, es en certas ocasions, tant ó
més terrible que la que 's fa ab los canóns y las ba-
yonetas. Y no podém creure que á la Fransa li con-
vinga baix cap concepte viure enemistada ab Es-
panya.

Afortunadament lo govern francés no patrocina las
exageracions proteccionistas de una part de la Cá-
mara, ni la inmensa majoria del pais las alenta.

Brindém ab lo vi espanyol,
brindém ab lo vi francés....
Diu que dos vins fan quaranta.
¿Y dos Repúblicas, qué?...

L'acorassat Pelayo que tants milions costa al país,
apenas ha volgut sortir del Ferrol, ha experimentat
serias averias.

Y ara 'ls contribuyents que 's descrimin per tenir
una marina de guerra acomodada á la importancia de
la nostra nació.

Ja fa temps que 'ls barcos de guerra espanyols, en
lloch de caballs de forsa, tenen burros.

Los burros son los contribuyents que 'ls pagan.

A Igualada ja l' han feta. La majoria del Ajunta-
ment que per la seva bona administració mereixia l'
aplauso de la gran majoria dels vehins, ha sigut sus-
pesa y encausada, entregantse la vara á un metje
qu' en temps de una epidemia va fugir, y que per
aquest motiu es conegut ab lo nom de Metje Por.

Los igualadins volian obsequiar als regidors sus-
pesos ab una serenata, y 'l metje Por va prohibirla.
Lo metje Por no está seré y las natas no li agradan,
ni ab fulla de col, ni ab música.

Es molt sensible que 'l caciquisme electoral trepitji
tan sense consideració las inspiracions de un poble
tan ilustrat com lo de Igualada.

Després del meeting republicà celebrat á Saragos-
sa, en lo qual lo Sr. Salmerón pronunciá un eloqüent
discurs, notá algú qu' eixia fum de dessota una bu-
taca. Lo fum procedia de la metxa de una bomba ca-
rregada de pólvora.

Un obrer valerós va apagar la metxa evitant una
terrible desgracia.

¿Quina má criminal sería la que colocá la bomba
en aquell siti?

¡Ah! Los enemichs de la República ignoran que
aquesta vindrá, á pesar de todas las maquinacions y
de tots los crims de sos encarnisats enemichs.

La opinió pública indignada, es també una bomba,
y aquesta bomba reventará sense necessitat de metxa.

En materias electorals ja no 's contentan ab sus-
pendre arcades, ja fins los matan.

Aquí está 'l de Motril.

Trobantse malalt al llit rebé la visita del jutje y de
algúns amichs del candidat conservador que li escorco-
llaren la casa, li cremaren papers de importancia y l'
amenassaren ab processarlo y durlo á la presó.

A conseqüencia del disgust que varen donarli, l' ar-
calde va morir.

Diguém ab lo poeta:

¿Qué es esto? ¿Un alcalde muerto?

¿Puede el baile continuar!

Llegeixo:

«Lo Govern civil ha donat ordres terminants á la
policia perque 's persegueixin los jochs prohibits.»

¿Y las tupinadas electorals? ¿No son jochs prohibits
y de la pitjor especie?

Pero aquestas no cauhen baix la jurisdicció de las
autoritats que las patrocinan. Al públich li toca des-
cubrir las, reprimirlas y castigarlas.

Programa del bisbe de Astorga:

«Guerra á mort á tots los candidats que no fassin
pública manifestació de sas creencias religiosas, y que
avants de presentarse no demanin la venia de l' au-
toritat eclesiástica.»

¡Anda saleró!

Avants teníam la censura previa pels escrits y pe-
riódichs; avuy s'estableix la previa censura eclesiástica
pels candidats á diputats á Corts.

Y 'l govern tan tranquil, sense enviar al bisbe de
Astorga una missiva dihentli:

—Ja veurá, mestre: vosté 's cuida de las sevas co-
sas, ó busqui qui 'l mantingui.

Nada menos que entre fills, gendres y nebots, en lo
próxim Congrós se suposa que s' hi assentarán 50 pa-
rents dels ministres.

¿Y alló podrá sé un Congrós
legislatiu?... No es veritat:
més aviat semblará una
casa de maternitat.

CARTAS DE FORA.—A Sant Martí de Provencals ha
sigut inscrita civilment, prescindint del remull eclesi-
ástico, una filla de Joan Sabá y Dolores Carreras, ab
los noms de Rosa, Palmira y Llibertat.—Com que pre-
sumim que aquesta noticia ha de donar molt gust als
capelláns, per aixó la publiquém.

Los socios del Centre La unió torderense han
montat un teatro. L' home negre, al saber lo que ana-
van á fer, corria d' aquí y de allá com un esperitat, ab
l' intent de destorbarho; pero tot va ser inútil: lo tea-
tro vá fers, y s' ha vist sempre concorregut ab prefe-
rencia á qualsevol altre espectacle. Ara á l' ensotanat,
que durant la Quaresma no volia que's celebressin fun-
cions, á pesar de que amenassa fins ab excomuni-
car als que hi assisteixen, ningú se l' escolta. ¡Pobre
reverendo! ¡Lo que vá de ahir á avuy! ¡Cóm deu recor-
dar ara 'ls temps aquells en que 's tancava á la iglesia
en companyia de las Hicas de Maria, dihent als pares
que 'l sermó que 'ls anava á fer no 'l podia sentir nin-
gú mes qu' ellas!... Consideri que las funcions de tea-
tro tenen la ventatja de que las pot sentir tothom.

Lo secretari de 'n Savalls D. Lluís de las d. d. d.,
vá recorrent los pobles del districte de Tremp, dihent
que 's presenta candidat á la diputació, sense color
polítich, disposat á defensar fins á la classe proletaria.
Los capelláns, ficantse en sotanas de onze varas, están
predicant que tothom vagi á votarho, y dihent que 'ls
que no 'l votin están condemnats. Fins incitan á las

donas á que obliguin als seus marits á anar á confes-
sar, afirmant que ells ja 's cuidaran de ferlos votar.—
A pesar de aquesta pressió, aquella comarca, eminent-
ment liberal, se rebela contra un candidat dels ante-
cedents carcundas de D. Lluís y contra 'ls medis que
s' emplean per lograr lo triunfo de la seva candida-
tura.

No contents los ensotanats de Sitjes ab l' es-
cándol donat pel sagristá de la fantasma, s' han val-
gut de tots los medis per tenir en la present tempora-
da de Quaresma 'l mateix predicador que l' any passat
digué desde la trona que no sabia si 's trobava á l' Afri-
ca ó á Sitjes, tot perque no hi havia molta concurren-
cia á escoltarlo.—Lo diumenje passat, pensantse sens
dubte que per medi de la seva propaganda reculliria
molts dinerons, per fer caritat, segons ell, al pobre pa-
pa, féu tirar una gran remesa de prospectes anuncia-
dors (igual que si 's tractes de un teatro), fentlos pas-
sar per todas las casas é invitant á tothom á assistir á
la iglesia; pero com los sitjetans no tenen llana, la
capta doná un pobre resultat, y ell se posá tan rabió,
que mentres deyan l' última missa, perque un igno-
cent noyet s' entretenia esgarrapant un dels prospec-
tes clavat á la porta, me l' embesteix y vinga repartir-
li cops de boneto ab més rabia que una mala sogra.
Totas las personas allí presents varen protestar contra
la bárbara conducta de dit ensotanat. ¿Son aquests
los ministres de aquell Deu que, segons ells, perdona-
va als seus enemichs desde la creu? ¿No fora millor
aquest tipo per tirá un carro que pel cárrech que de-
sempenya?

LA QÜESTIÓ DELS MISTOS

o hi ha que donarhi voltas.
Aquest enredo de las cerillas
porta una quia més llarga de lo
que sembla.

La gent lleugera é impresio-
nable, que judica sols per las
apariencias, no hi veu en aixó
res més que una combinació del
govern per fer quartos y passar
alegrement unas quantas se-
manas més.

¡Qué 'n van d' equivocats!
Agafin una capsá de mistos, d' aquestas autorisadas
pél govern—si es que poden agafarne alguna—y exa-
minantla ab detenció, compendrán desseguida tota la
martingala.

Una capsá ordinaria, un calaix ordinari, unas quan-
tas cerillas més ordinarias que la capsá y 'l calaix, y
sobre tot aixó ¿qué? ¿qué hi veuhen?

Una faixa, un vel de paper, ahont hi ha estampada
la paraula lley....

¿Lley? Donchs trampa segura, perque 'l ditxo no
ment: feta la lley, feta la trampa.

¿Quina es la trampa que enclouhen aquests mistos?
Ells, com á encloure, no enclouhen res, perque 'ls

infelissos apenas cremen; pero la manera de presentar
la capsá, la inscripció de la faixa y 'l procediment de
la companyia monopolisadora.... ¡ah! aixó si que 'n té
de trascendencia y de malicia, aquí está la trampa
ben clara y manifesta.

Per mi, aixó es tant segur com l' Evangeli: entre 'l
govern, la monopolisadora y 'ls mistayres han tramat
una conspiració per deixarnos á las foscas.

Lo govern es lo cap de colla y ell porta la batuta: los
altres no son més que gent comprada, ab l' objecte de
secundar los seus plans maquiavelichs.

Mirin una mica endetrás y veurán si vaig bé.
Desde fá algún temps, lo ministeri porta plans llet-
jos y sospitosos.

Se parla de casaments, d' alianzas misteriosas, de
combinacions politicas que poden canviar l' aspecte
del país: continuament se reben recados del extranjer,
cada dia surten emissaris d' Espanya; en Martínez
Campos s' ha fet fer un casco nou, com si hagués de
assistir á una gran solemnitat....

¿Qué va á passar aquí?
No ho sé: pero lo indubtable es que va á passar al-
guna cosa seria, grave, recargolada y complicadis-
sima.

La nació, alarmada ab tantas anadas y vingudas, ha
comensat á posarse en guardia, obrint l' ull y estirant
lo nas, y com lo govern sab positivament que si 'l país
s' adona de lo qu' ell va á fer li esbullará 'l marro des-
seguida, lo ministeri ha dit:

—¿Si? ¿es dir que vigilas? Donchs deixénte en la més
completa obscuritat.

Y ha estancat los mistos.
Algúns creuhen que aixó no es aixó; que aquest re-
bombori de las capsas no es altra cosa que la conti-
nuació de la política xucladora dels governs espa-
nyols.

—Aixis com en Cánovas—diuhen aquests—va dei-
xarnos sense or, ara en Sagasta vol deixarnos sense
cerillas.

No se 'ls escoltin. Que 'l govern ens prengui las do-
bletas de cinch duros, se comprén perfectament; pero
¿qué 'ns prengui las cerillas, sense cap més objecte
que pèndrenslas?

Ni 'l govern es prou criatura per ferho, ni nosaltres
som tant tontos que ho poguem creure.

Aquí no hi ha tal monopoli, ni tal societat arrenda-
taria, ni siquiera existeix aquest Sr. Cunillera de qui
tothom s' ocupa: aquí no hi ha res més que las ganas
de que 'ns quedem sense mistos, perque no poguem
fer llum.

O sino, vejin, mirin, busquin: ¡qué 'ls ne costará d'
empenyos trobar una capsá de cerillas!

Los estanqueros no 'n venen, los mistayres tampoch,
los cerers menos....

Lo govern vol que tot siguin sombras, lo govern vol

que anem á las palpentas, lo govern vol fernos alguna mala cosa...
 ¿Qué se 'n riuhen?
 ¿Riguin, riguin!... Aviat ho veurém.
 Es dir... ho veurém: potser no.
 Perque si aquesta escassés de mistos dura, lo mes que ve tot aixó estarà fosch... y no veurém res.
 FANTÁSTICH.

LA LLIBERTAT SAGASTINA

«Jo 'm contento ab ser ciudadá d' un país lliure» (ELL).

Venen vint ó trenta frares y ab aplauso dels de dalt aixecan un convent mónstruo y s' hi quedan instalats. Luego venen uns subjectes que s' titulan protestants, y edifican una iglesia observant les lleys actuals.
 —¿Una iglesia? Pues no s' obra.
 —Es que 'l Códich diu ben clar que tenim lo dret d' obrirla.
 —Es inútil: no ho farán.
 ¿Qué me 'n diuhen? ¿No es vritat que aquí som un país libre?
 ¿Qué 'ls hi sembla? ¿No es vritat que gosém de llibertat?

Los carlistas se reuneixen sense cap contrarietat, cridant ¡viva Carlos séptim! é insultant als liberals. Lo republicán intentan congregarse l' endema, y 'l governador hi posa trenta mil dificultats. Y al sortir de l' assamblea hi ha carreras de caballs, y presons y garrotadas y processos criminalis.

¿Qué me 'n diuhen? ¿No es vritat que aquí som un país libre?
 ¿Qué 'ls hi sembla? ¿No es vritat que gosém de llibertat?

Se convoca á tot lo poble á elegi 'ls séus diputats, y resulta qu' en las llistas hi ha més morts que gent de carn. Tot ab tot, electors cándits van, pacífichs á votar, convensuts de qu' exerceixen un gran dret, un dret sagrat. ¡Y á Madrid lo ministeri té triats senmanas há los representants del poble que de l' urna sortiran!...

¿Qué me 'n diuhen? ¿No es vritat que aquí som un país libre?
 ¿Qué 'ls hi sembla? ¿No es vritat que gosém de llibertat?

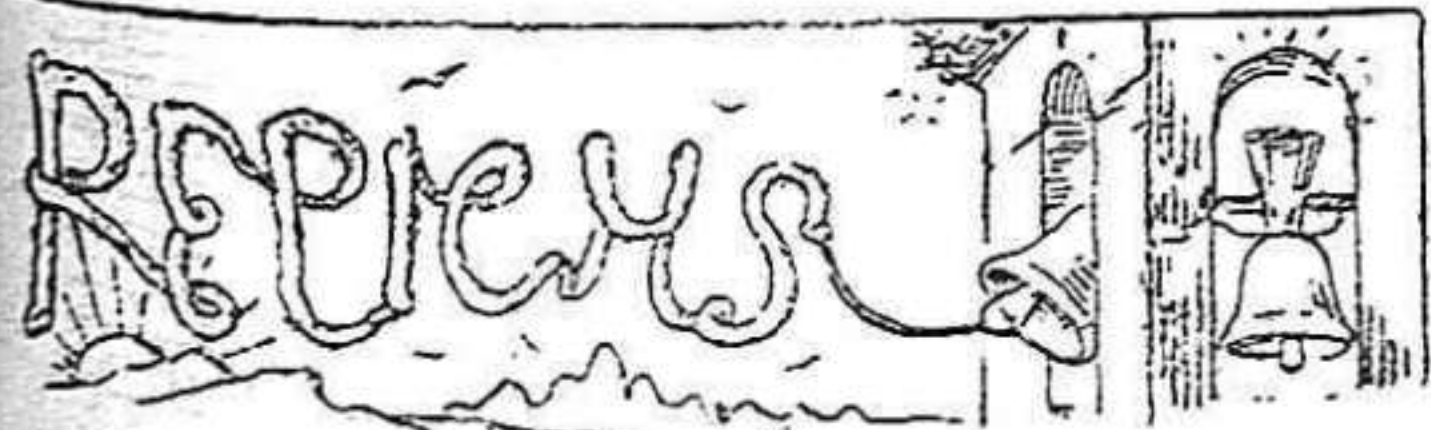
Lo govern d' aquesta terra es monarquich, avansat, casi casi democrátich y molt constitucional. Pero... vé un Martínez Campos y ell sol, ab un cop de cap y dugas corazonadas, dicta, mana, fa y desfá. Y las lleys van de bigotis, y 'l dret queda postergat, y la constitució santa serveix... per embolicar.

¿Qué me 'n diuhen? ¿No es vritat que aquí som un país libre?
 ¿Qué 'ls hi sembla? ¿No es vritat que gosém de llibertat?

Privilegis, atropellos, preferencias irritants, energia ab los de sota, los ulls grosos pels de dalt; promesas que no s' cumpleschen, lleys que son papers mullats, despilfarros espantosos y gabelas colossals... Aquest es l' estat d' Espanya, fins aquest punt ha arribat gracias á las complascencias dels que 'ns volian salvar.

¡Y d' un poble aixis tractat hi ha qui 'n diu un país libre!
 ¡Y d' aquest abjecte estat gosan dirne llibertat!

C. GUMÁ.

Una errada de imprenta, casual ó intencionada, que vaig pescar l' altre dia en un periódich.
 Parlará de las próximas eleccions y dels candidats ministerials y de oposició que atceptan los

favors del ministeri, y en lloch de candidatos encasillados, deya: candidatos encanallados.
 ¿No es veritat que 'ls caixistas, molts vegadas son terribles?

Las islas de Sandwich han destronat á la séva soberana. Y 'ls extrangers que tenen allí una gran influencia, han reclamat lo protectorat dels Estats Units.

Pero l' Inglaterra está escamada, y allá envia també 'ls séus barcos.

Los yankees obran la boca,
 l' inglés s' hi fica per mitj,
 y 'l mon diu:—Veyám al últim
 qui se 'l menja aquest sandvitch.

¡Quin escándol!

Circulavan cartas ab sellos usats, y haventse obert aquestas per la Direcció de correus, en presencia de un notari, resultaren ser de un candidat fusionista, de la classe dels encasillats.

—¡Y qué!—dirá aquest ministerial si algú s' atreveix á ferli cárrechs.—En aquest país únicament aixís se fa forrolla: netejant sellos y embrutant actas.

La festa del jubileu del Papa va efectuarse ab tota solemnitat. Figúrinse que á un devot fervorós fins li varen pendre l' agulla d' or ab un brillant que portava á la corbata.

«Fiate en la Virgen y no corras!» Pensa ab lo Papa y no t' espavilis!

En la recepció que va tenir lloch á ca 'l bisbe, varen sentirse dos notas discordants.

«La societat actual—deya 'l canonje Casas—marxa á la séva perdicció, á la séva ruina.»

Lo canonje Casas cultiva 'l género pessimista. Tot ho veu negre com los hábits que vesteix.

En cambi D. Jaume va dir:
 «Jo entench que la societat está molt lluny de marxar á la séva ruina.»

Lo bisbe Catalá cultiva 'l género festiu. Tot lo qu' ensúma li fa olor de fum de cigarro de la Habana.

Precisament, després de la recepció, va haverhi á ca 'l bisbe un ápat de primera.

¿Qui en espera de un bon xefis será capás de afirmar:
 —¡La societat va per terra!...
 ¡Cómo está la sociedad!

¿Y donchs, doctor Casas: qué li passa? ¿Qué per ventura ha perdut la gana?

En todas las iglesias van celebrarse solemnnes funciones y en todas ellas hi havia capelláns que passavan la bacina, recullint donatius pél Papa.

—¡Per la Santa Sede!...—deyan acostant la bacina als nassos dels devots.

Y un aixirit va respondre:
 —Bé, vaja, entenemnos: ¿per la santa sede ó per la santa llana?

Los que acostuman á freqüentar lo saló del Consistori, han observat que han sigut suprimidas las minuterias del rellotje.

—¿Sab, Xanxas, per qué las han tretas?—li preguntavan á un guardia municipal.

Y aquest va respondre:
 —¡Qué sé yo!... Será por hacer economias... No chiravoltant, no se gastan.

Algúns candidats ministerials al recorre 'l districte diu que fan companyarse per una parella de la guardia civil.

¿Y aixó? ¿Qué per ventura tenen por de que 'ls afanin alguna cosa?

Me sembla á mí que sería molt més propi que 'ls civils companyessin als candidats de oposició.

Aquests, á lo menos, corren lo perill de que 'ls robin l' acta.

Lo Sr. Torrella, centralista, s' ha negat á figurar en la candidatura que la coalició republicana presenta per Barcelona.

En lloch d' ell ha sigut designat D. Tiberi Alava. Sens dupte, per aquest motiu, deya un coalicionista:

—Tinch presentit qu' en las próximas eleccions tindré tiberi.

Res més curiós que lo que passa en lo districte de Vich, ahont se disputan l' acta 'l candidat liberal senyor Russinyol y 'l carlista Duch de Solferino.

¡Un duch contra un russinyol!
 Y ab tot hi ha qui assegura qu' en aquesta lluyta ornitológica, lo russinyol se menjará al duch.

Jo, per la méva part, no sé qué dirhi: la solució dependrá tal vegada dels galls que s' hi fiquin entremitj.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Vi-la no-va.
- 2.ª ANAGRAMA.—Colla—Lleca.
- 3.ª TRENCR-CLOSCAS.—Viajeros de Ultramar.
- 4.ª TERS DE SILABAS.—ES QUE LLA QUE VE DO LLA DO NER
- 5.ª GEROGLIFICH.—Entre donas un noy es home.

Han endavinat todas las soluciones los ciudatans Cintet Barrera y Cargol y Lluís Viola; n' han endavinadas 4 Un fumador, Victorino Miró Sardá, S. M., Vicens de ca 'n Badalona y Eduardo Thomás; 3 Espanta-Mosquits; 2 ltram y Evob, Moreno, M. Sanalp y Puntí y Rey Nano; y 1 no més P. Buldo.

XARADA-MORTUORIA
 Srta. D.ª TOTAL TERSA-QUARTA

¡Mori á l' edat de 15 anys!

La séva mamá donya Segona-quarta y la séva germana donya TERSA-primera, suplican als séus amichs y coneugts se servescan assistir á la casa mortuoria, carrer de la Prima-quarta, número 10, per acompanyar desde allí 'l cadáver al cementiri.

J. BOYA.

MUDANSA

—Vaig á comprar una tot, digué un dia la Mercé.
 —No total, vaig dirli jo— que ja te la portaré.

Surto al carrer, ensepego y vaig caure de total: vaig quedar mirant lo tot pro sens ferme gens de mal.

J. D. DOMENECH.

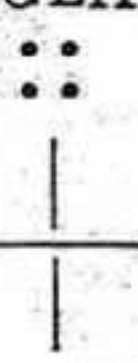
TRENCA-CLOSCAS

RAMONA CABALLER
 PIERA

Formar ab aquestas lletas, degudament combinadas, lo titul de una comedia catalana.

PEP SERRA Y V.

GEROGLIFICH

PEPET DELS OUS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadáns R. Boadella, Noy Tit, Una Marenya, R. Alegre, Salvini, A. Malats (a) Morenilla, Escanya-peix, Sereneg, Japet Resol, J. B. Golondrino, A. Amigó, Ramón Llei, Bernabé Llorens, ltram y Evob, J. Ferré y Jendra, J. Figueras, Eduardo Thomás, M. Sanalp y Puntí, M. Bregafa, Enrich Garcia A., E. Revoltós, Joan Matas, Francisquet, A. Palau, P. Giró y B. de V.; C. Jorba, Amadeo, Toni-Joan, y Palitrochs.—Lo que 'ns envian aquesta semana no fá per casa.

Ciudadáns J. Escachs y Vived, J. Chall de Reus, Espanta Mosquits, V. Miró y Sardá, P. Buyó V., J. Pujadas Truch, L. Viola Vergés, Ruffo, J. Museram, Un Enciclopédich, Un Vilafranquí, Dolors Mont, Rey Nano, C. Coll y Pérez, Cintet Barrera y Cargol, J. Staransa, F. de la Rosa, J. Genis, Joan C. Martí y C.ª, Quichi 'l Seba, Barceloni de Cardedeu, M. Campaña y E. Periu, Pau Guerra, Massa Prim, S. Jabat Cor, J. Serra y Teresina, F. Elías Setmesó, Guillem Torres, P. P. y Permanyer, y Escolá del Vendicell.—Insertaré alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciudadá Pistacho: La poesia es fluixeta.—R. Trilla: L' article nou es difís: l' altre vá bé.—H. Hernández: Aprofitaré lo que remet.—J. Tarré y R.: Es molt insustancial.—Follet: Va moit bé; gracias.—E. Riera: No s' distingeixen los séus versos ni per la novetat del pensament, ni per la facilitat de la execució.—L. C. Tonoisif: L' entreteniment es molt conegut n' obstant lo passaré al encarregat de la secció correspondent.—J. Abril Virgili: Vá bé.—J. Oliveras (La Bisbal): Correspondem á la séva galanteria repetitnos de vosté afms. S. S.—Cantor de Catalunya: Las de aquesta semana son fluixetas.—Salvador Bonavia: Las xaradas ván bé; las seguidillas no 'ns serveixen.—F. Bernat Durán: Los versos qu' envia son incorrectes.—Lluís Salvador: La poesia vá bé.—E. Martí Gio: Veurém de recordarnos del article: 'l sonet no 'ns vá.—Mayet: Está bé.—J. Comas Pou: No 'ns agrada prou.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.

Nueva Ley electoral vigente y Apéndices

PARA DIPUTADOS Á CORTES

Un tomo encuadernado.—Pesetas 2

LA QÜESTIÓ DE FRANSA Y ESPANYA

ESpanya:—He fet tot lo qu' he pogut per ser amigas sempre; pero desde el moment que passen certes coses, haurém de renyir, y ho sento perque t' estimo.

FRANSA:—Filla méva, jo prou desitjo entendrem ab tu; pero no 'm deixan fer lo que voldria.